

BENJAMIN

Af Søren P. Grarup.

Før vi begynder rigtigt på historien, skal jeg lige fortælle, at drengen Benjamin - ham har jeg selv fundet på. Men Benjamin får en god ven, og han er rigtig nok. Måske handler historien også mere om ham end om Benjamin. Du finder snart ud af, hvem Benjamins gode ven er. God læselyst.

Søren P. G.

1. DEN NYE NABO

(Mattæusevangeliet kap. 4 v. 12-17)

Benjamin krøb sammen i sin hemmelige hule under høvlbænken. Her kunne han være i fred, for ingen andre turde komme i det for ladte hus, efter at de sidste to familier, der havde boet der, havde fået sygdommen - var blevet urene af spedalskhed. Benjamin turde godt. Han var alligevel uren efter det med hans far. I hvert fald ville ingen af de andre drenge i Kapernaum lege med ham, og når de sagde noget til ham, var det næsten altid noget grimt. I dag havde Benjamin for en gangs skyld været i skole - henne i synagogen (sådan hedder jødernes kirker). Der skulle man lære at læse de hellige skrifter og bede de lange tidebønner. Benjamin var ikke god til alle de ord, og han kunne ikke lide at være i skolen med de andre drenge. De jog ham væk, hver gang han kom i nærheden af dem, og råbte "uren, uren" efter ham. Det var især Mattat og Åbner. Deres far var farisæer og skriftlærd - en af de meget fromme og fine. Benjamin var hverken from eller fin. Han var fattig. Hans mor sled i det fra morgen til aften med at vaske tøj for folk i byen. Hun fik Ikke ret meget for det. Efter at Benjamins far var - "min far er død" mumlede Benjamin - efter det var de blevet fattigere og fattigere.

Benjamin sad i sin hemmelige hule og tænkte på alt det. Han græd lidt - her kunne han græde i fred. Så bad han sin bøn - den eneste han kunne, og han havde selv fundet på den: "Kære Gud i Himlen. Det er Benjamin!" Længere var den bøn ikke, men han bad den hver gang han var ked af det - og som regel hjalp det.

"Benjamin?! - shalom!"

Benjamin så op. Foran høvlbænken stod et par ben. Forsigtigt kiggede Benjamin frem. "Ven eller fjende?" sådan tænkte Benjamin altid, når han mødte nye mennesker. "Shalom!" hviskede Benjamin, da han fik øje på mandens ansigt deroppe. (Shalom betyder fred, og man siger det, ligesom vi siger 'god dag'.)

Benjamin var lidt flov. Manden måtte have hørt hans bøn - og det ku' han ikke li', for det var hans helt private bøn.

"Bor du her?" spurgte manden.

Benjamin rystede på hovedet. "Inde ved siden af," sagde han.

"Så er vi jo naboer," sagde manden, "jeg har lige fået lov at flytte ind i det gamle tømrerhus her - jeg er tømrer, skal jeg sige dig."

"Tør du godt bo her?" gispede Benjamin.

"Ja," svarede manden, "jeg ved godt, hvad du tænker - at huset er urent. Men så længe jeg bor her, er huset rent."

... Uren - ren - der var den igen. Benjamin kneb læberne sammen for ikke at græde. "Min far er død," mumlede han igen.

Manden bøjede sig og tog Benjamin blidt i hårtoppen. "Din far? De ældste i byporten, som gav mig huset her, fortalte mig også om din far. Han er ikke død, og en dag skal du få din far tilbage."

Benjamin stirrede på manden. Indtil nu havde det været lettere, at bilde sig selv ind, at hans far var

død, end at vide, at han var spedalsk og uren. Nu vidste Benjamin ikke, hvad han skulle tænke, og slet ikke, hvad han skulle sige.

Men han vidste, at den nye nabo måtte være en ven og ikke en ny fjende. Så havde Benjamin da tre venner - foruden sin mor havde han Rebekka, synagogeforstanderens datter - hun sagde aldrig grimme ting til ham - og så Julius, der var overslave hos en af de fine romere i byen. Julius stak ham tit et par brød eller nogle grøntsager. Og så smilede han altid til ham, for de kunne ikke forstå hinandens sprog.

Og nu - en ny ven - den nye nabo.

Benjamin krøb frem fra høvlbænken.

“Vil du hjælpe mig med at komme lidt i orden?” spurgte den nye ven.

Så tog de fat på at feje og stille ting på plads. Det var mest værktøj han havde med sig.

Det var blevet aften. Benjamin havde helt glemt tiden.

“BENJANIN!” - det var hans mor, der kaldte inde fra deres hus. Det gibbede i Benjamin.

“Sh’lom,” sagde han og pilede hjem.

“Hvor er brændet henne? - har du drevet den af hele dagen?” Benjamins mor var vred, for hun havde slidt og var træt og havde ondt i hænderne - og så havde Benjamin ikke engang hentet brænde, som han skulle. “Se så at ruppe dig, ellers bliver der jo ikke noget mad!”

Benjamin fløj ud af huset og stødte lige ind i naboen, der stod foran døren med favnen fuld af brænde.

“Æh - Benjamin glemte vist sit brænde inde hos mig - Shalom - jeg er den nye nabo,” sagde han og gik ind og lagde brændet ved ildstedet.

Benjamins mor så meget forbavset ud, som hun stod dér med en stor lergryde i hænderne. Så fortrak hun ansigtet lidt af smerte - det gjorde ondt i hænderne. Det var alt det kolde vaskevand, der gjorde det. Naboen tog gryden ud af hendes hænder og satte den på ildstedet. Så tog han hendes ømme, krogede hænder, trykkede dem let og smilede. “Shalom,” sagde han og gik ud.

Benjamins mor stod helt stille - længe. Så løftede hun hænderne - strittede med fingrene ... “Mine hænder:” råbte hun, ”Benjamin - mine hænder:” Hun knyttede dem, rettede dem ud, knyttede, rettede - dansede rundt i huset ... “Mine hænder!” Hun omfavnede Benjamin - løftede ham op og dansede videre.

Benjamin var stum af forbavselse - mors hænder var raske. Han fór pludselig ind til den nye nabo - sprang ham om halsen. “Tak!” hviskede han.

“Du skal sige: ”Kære Gud, tak! - det er Benjamin!” sagde naboen.

“Hvem er du egentlig - hvad hedder du, nabo?” spurgte Benjamin, for det havde han slet Ikke fået at vide.

“Jeg hedder Jesus - og vi to skal nok lære hinanden rigtig godt at kende.”

2. SÅ MANGE FISK

(Lukasevangeliet kap. 5 v. 1-11)

Benjamin vågnede tidligt om morgenen. Han skyndte sig op og løb ind ved siden af for at se, om deres nye nabo, Jesus, var vågen. Han var der slet ikke - pist væk. Et øjeblik troede Benjamin, at det alt sammen bare var noget han havde drømt - det med den nye nabo, som havde gjort hans mors hænder raske. Han listede ind til sig selv igen. Hvis det bare var en drøm, så var det også bare en drøm, at han skulle få sin far igen.

Benjamins mor vågnede. Hun satte sig op i sengen og så undersøgende på sine hænder. Så tog hun Benjamin og gav ham en knuser.

“God morgen - en rigtig god, ny morgen - og to gode, nye hænder “ sagde hun.

Så var det altså ikke en drøm.

“Kære Gud,” hviskede Benjamin, “TAK - det er Benjamin.”

De skyndte sig at blive klar til at komme i gang med dagen.

Benjamin fulgte med sin mor, da hun gik for at samle vasketøj hos de fine folk i byen. Alle steder fortalte hun om den nye nabo, der havde gjort hendes hænder raske. Folk undrede sig - nogle rystede på hovedet og mumlede noget med ‘småtosset’.

På vejen mødte de en fiskerkone, som de kendte. Hun skulle også have den gode nyhed. Men Benjamins mor nåede ikke at fortælle færdigt, før fiskerkonen afbrød: “Det var ham, der var hos os i forgårs, da vi havde været i synagogen. Min gamle mor havde høj feber, og han gik hen til sengen og bøjede sig over den - og så var hun frisk.”

De to kvinder og Benjamin fulgtes ad ned til søen, hvor Benjamins mor plejede at vaske tøjet. Det var ikke ret langt fra fiskernes landingsplads, hvor de trak bådene op, sorterede fisk og ordnede fiskenettene.

Sikke mange mennesker der var på landingspladsen den dag. Der måtte vel være mange billige fisk. Men det var nu ikke det.

Ude i en båd sad Jesus og talte til alle disse mennesker: “Nu er Guds rige nær,” sagde han, “I skal tale godt om hinanden og bruge jeres hænder til at gøre godt imod hinanden, i stedet for at snakke ondt og kun tænke på jer selv. Og så skal I sige Gud tak, fordi han gav jer livet og gav jer et hjerte, der kan elske. Der hvor mennesker elsker hinanden af bare taknemlighed til Gud, dér er Guds rige.” Han talte længe - alle var bomstille og lyttede. Han var helt anderledes at høre på, end rabbiene i synagogen. Man blev helt glad af at høre på Jesus.

Da Jesus var færdig med at tale, sagde han: ”Gå nu hjem alle sammen og gør, som jeg har sagt, så vil I opdage, at Guds rige er nær.”

Fiskeren, der sad i båden sammen med Jesus, roede i land. Det var Simon, der var gift med fiskerkonen, som Benjamin og hans mor var fulgtes med.

Jesus kiggede på de få fisk, der lå på stranden. Så så han bestemt på Simon.

“Simon,” sagde han, ”ro ud på dybt vand og kast nettet ud.”

Simon så meget forbavset ud. “Vi har været ude med blus hele natten - der er ingen fisk på denne side af søen.” Han kendte både søen og fiskene bedre end en tømrer.

“Gør det nu,” sagde Jesus.

“Godt,” sagde Simon, “fordi du siger det.”

Han vinkede ad sin lillebror, Andreas, og sammen roede de et stykke ud og kastede et fiskenet i vandet.

Og så skete det! Det så ud, som om vandet begyndte at koge. Det sprøjtede og plaskede og skummede. De to store, stærke fiskere masede for at holde nettet, så sveden sprang på panden.

Linerne strammede hårdt i deres barkedede næver. Båden begyndte at hælde.

”Hjælp!” råbte Simon, “Jakob, Johannes! Sæt båden ud og kom - skynd jer, vi kæntrer!”

To andre fiskere fik hurtigt deres båd i vandet og roede hurtigt ud til deres kammerater. De kunne ikke få nettet op i bådene, men med to både kunne de stage nettet ind til stranden.

Så mange fisk var aldrig før set på landingspladsen ved Kapernaum. Folk, der var på vej hjem efter at have hørt Jesus tale, kom løbende tilbage.

“Ta’ hvad I vil ha’!” råbte Simon, og mens alle folk havde travlt med at samle fisk i tørklæder og kurve, løb Simon hen til Jesus og faldt ned på knæ foran ham.

Benjamin var sprunget hen for at snappe et par store lækre fisk. Han løb tilbage for at vise dem til Jesus. Men Jesus var ved at tale med Simon.

”Fra nu af skal du ikke fange flere fisk - du skal fange mennesker i stedet. Du skal følge med mig og være med til at bringe mennesker ind i Guds rige - endnu flere mennesker, end du fangede fisk i dag,” sagde han.

Benjamin og de fire fiskere fulgte med Jesus hjem. Den aften duftede hele Kapernaum af friskfanget, stegt eller kogt fisk.

Da mørket faldt på, kom der mange mennesker til tømrerhuset, så mange, at Benjamin syntes det var for meget. Han følte næsten, at de huggede hans nye ven fra ham. Jesus talte med dem alle sammen. Nogle kom springende ud og sang og råbte - ligesom hans mor havde gjort den aften, hendes hænder var blevet raske. Det myldrede med folk. Alt for mange folk.

Benjamin listede ud, og gik ned til landingspladsen. Der var sikkert stille nu. Han var næsten dernede, da han hørte lyden af klaptræer og råbet "uren - uren". Det var de spedalske, der boede uden for byen, der advarede om deres tilstedeværelse på den måde. De måtte jo ikke smitte andre. Der gik en hel flok af dem og samlede resten af fiskene op. Benjamin kunne ikke skelne dem i mørket. Måske var en af dem hans far - men efter alt, hvad han nu havde set, vidste han, at når Jesus havde sagt, at han skulle få sin far igen, så skulle han få sin far igen.

"Min far lever," sagde Benjamin til sig selv og fortsatte: "Kære Gud - tak - det er Benjamin." Så gik han hjem i seng og var meget glad.

3. JULIUS

(Mattæusevangeliet kap. 8 v. 5-13)

Benjamin var sammen med Jesus, så meget han kunne. De fire fiskere var der også altid, og der kom flere til - Jesus samlede li'som på folk, som han ville have med sig.

Med sig? - hvorhen? En dag gik de alle sammen - ud af byen. Benjamin fulgte med til byporten. Jesus standsede og tog ham om skulderen.

"Kan du passe godt på din mor - og på mit hus, mens jeg er væk? sagde han.

Benjamin nikkede - så ville han altså komme tilbage.

"Shalom" -- "Shalom" - og så gik Jesus og alle de mænd, han havde samlet.

I al den tid, Jesus havde boet ved siden af Benjamin, havde han næsten glemt sine venner - de to han havde foruden sin mor og Jesus. Nu kom han til at tænke på dem, for der var så sært tomt, når Jesus ikke var der.

Han løb først hen til Rebekka, som boede ved siden af synagogen. Benjamin foreslog, at de skulle spille 'terra' og samlede fem fine småsten sammen. Rebekka og Benjamin var skrappe til terra. Benjamin vandt hele tiden i dag. Rebekka tabte bare stenene i stedet for at fange dem. Ind imellem hostede hun, og hun så underligt bleg ud.

Pludselig sagde hun: "Jeg er træt nu - vi kan vel lege igen i morgen."

Så gik hun ind i huset. Benjamin smed stenene væk - hvad skulle han nu lave. Han trissede hen til Julius og bankede på køkkendøren. Det var ikke Julius, der lukkede op, men en pige i huset.

"Hvad vil du?" spurgte hun.

"Er Julius her?" spurgte Benjamin.

"Nej, han er syg. Du skal ikke gå ind til ham." Så smækkede hun døren i igen.

"Øv," mumlede Benjamin, "bare Jesus havde været her."

Der gik mange dage. Jesus var ikke kommet hjem endnu. Det var ret kedeligt, syntes Benjamin.

Hver dag gik han over til Rebekka. Somme tider kunne hun lege, men somme tider hostede hun og var for træt. Og Julius blev ved med at være syg.

Der kom nu og da rejsende til byen. De kom nordfra og fortalte om en mand, som gik rundt i byerne og prædikede og helbredte folk for alle mulige sygdomme.

"Det er Jesus - min ven," tænkte Benjamin og blev helt stolt.

Og endelig en dag kom Jesus hjem igen. En stor flok mennesker fulgte med. Nogle talte en anden dialekt og enkelte endda et helt andet sprog.

Benjamin masede sig ind mellem folk - frem til Jesus.

"Jesus," råbte han, "jeg har savnet dig!" Jesus trykkede ham ind til sig.

“Jesus,” sagde Benjamin, “Julius er syg - meget syg.”

“Så hent ham,” sagde Jesus.

Benjamin pilede af sted hen til Julius. Han masede lige ind gennem køkkendøren. I kammeret inde bag ved lå Julius. Benjamin ruske de i ham - han sov - han var ikke til at vække. Han var varm og bleg og trak vejret tungt og langsomt.

“Han dø snart - majet snart,” sagde en fremmed stemme bag Benjamin.

Benjamin vendte sig om. Den fine romerske officer stod bag ved ham. Benjamin blev helt forskrækket.

“Jaj ved, at I var venner. Men gå nu, så ikke du blir syg osse.” sagde romeren på sit gebroknede aramaisk

“Jamen - Jesus!” stammede Benjamin, “Jesus er kommet hjem.”

”Den Guds mann Jesus ?“ spurgte officeren.

Benjamin nikkede.

“Hvor?” spurgte romeren, “Vis mig hen til ham!”

De gik - nej de løb. De fandt Jesus på torvet midt mellem alle folk. Mængden veg til side og gjorde plads for den romerske officer. Han faldt på knæ for Jesus. Alle så med undrende øjne på ham. Sådan havde ingen set en romer gøre for en jøde før.

“Jesus, min tjener er ved at dø,” sagde romeren, “Jaj ved, du er en Guds mann. Hjælp ham - jaj holder så majet af ham.”

“Hvor er han?” spurgte Jesus.

“Nej nej,” sagde romeren, ”du skal ikke gå ind i min hus - den er alt for ringe til dig. Men sig blot et ord, så blir min tjener frisk. Jaj ved, hvad en kommando er - jaj er officer og har soldater under maj - men du har kommandoen over selve Guds kræfter.”

Jesus så rundt på hele flokken af mennesker. Så sagde han: ”Ingen steder i Israel har jeg mødt så stor en tro som hos denne hedning.” Han gav romeren hånden som tegn til, at han skulle rejse sig.

“Gå hjem,” sagde han, “din tjener er rask.”

Benjamin fulgte med officeren hjem. Allerede på halvvejen mødte de køkkenpigen. Hun kom løbende imod dem.

“Herre,” råbte hun, “Julius er vågnet og er begyndt at spise.”

De løb resten af vejen. Benjamin smuttede med ind. Der sad Julius i køkkenet med røde kinder og gumlede på et stykke brød. Officeren og Julius sagde noget til hinanden på det sprog, som Benjamin ikke forstod. Men han forstod navnet ‘Jesus’, som blev sagt flere gange.

Julius rejste sig og tog et stort brød ned fra en hylde. Han rakte det til Benjamin og smilede.

“Benjamin ... Jesus,” sagde han. Benjamin forstod. Han skulle nok give Jesus brødet.

Benjamin var jublende lykkelig. han løb hjem, mens han næsten sang: “Kære Gud - tak - det er Benjamin -- kære Gud - tak - det er Benjamin.”

4. HVEM ER JESUS EGENTLIG?

(F. eks. Johannesevangeliet kap. 9 v. 16 - o. fl. a.)

“Hør Benjamin,” sagde Jesus, “jeg synes aldrig, du er i skole.”

“Nøh,” svarede Benjamin, “De andre driller og siger, at jeg er uren - det er det, med min far.”

“Du får din far igen - ren og rask. Men det er vigtigt, at du går i skole og lærer de hellige skrifter at kende,” sagde Jesus.

“Hvorfor det?” spurgte Benjamin.

“Fordi de er Guds bøger, og de fortæller om mig,” svarede Jesus, “se nu bare at komme af sted - du kan godt nå det i dag.”

Benjamin gik - men kun fordi Jesus sagde, at han skulle. De var i gang med at læse, da Benjamin kom ind i synagogen.

“Nej se - der har vi nok Benjamin,” sagde rabbi'en, da han gik ind og satte sig. “Det er rigtignok længe siden.” Det var Mattats og Abners far, farisæeren, der også var skriftlærd - det var ham, der holdt skole den dag.

“Når du endelig er kommet, så må du hellere komme op og læse,” sagde rabbi'en.

Benjamin gik op til pulten, hvor skriftrullen lå. Der var endnu ingen, der så meget som havde hvísket noget med ‘uren’, og Benjamin vidste godt, at det var fordi hans mors hænder var blevet raske. Gud ville ikke gøre sådan noget for en uren - efter deres mening - og nu vidste hverken rabbi'en eller Mattat eller Abner, hvad de skulle mene om Benjamin og hans mor. Derfor sagde de ikke noget.

“Det er profeten Esajas’ Bog vi er ved at læse - derfra,” sagde rabbi'en og pegede.

Benjamin tog pegepinden og begyndte at stave: “Vore ... syg..domme ... bar han, ... tog .. vore smerter på ... sig ; .. vi .. regnede ... ham for ... plaget, ... slagen gjort ... elendig ... af Gud”

“Ja tak,” afbrød rabbi'en,” vi har jo ikke hele dagen - det går for langsomt - sæt dig ned og hør efter.”

“Det ... det er jo,” Benjamin turde næsten ikke sige, hvad han tænkte - “det er jo Jesus, det handler om,” udbrød han.

“Hvad siger du?” sagde rabbi'en vredt, “Jesus - ja, jeg ved godt, at du og din mor er på hans parti; men nu skal jeg fortælle dig noget: Jesus er en svindler. Han knaldede pegepinden i pulten så den fine skriftrulle fik en flænge.

Benjamin gispede: “Det er Guds bog, du slår i stykker, rabbi!”

“Guds bog, ja, men hvad forstand har en uren på Guds bog og Guds ord? Kan du se, du kommer ud!” Nu var rabbi'en rigtig vred.

Benjamin rejste sig. “Min far blir snart rask - det har Jesus lovet mig!” sagde han.

“Uud!” råbte rabbi'en, og Benjamin sprang af sted for at undgå den svirpende pegepind.

Døren smækkede efter ham.

“Pist - Benjamin!” Det var Rebekka, der sad i synagogens forhal og havde hørt det hele. (Piger gik ikke i skole dengang.)

“Du skal ikke være ked af det,” sagde hun, ”Jeg tror også på Jesus, og far siger også, at han er en Guds mand, men ...”

“Kom,” sagde Benjamin. De tog hinanden i hånden og gik ud i solen. Dér sad en lam mand på sit tæppe - han sad der så tit, så de lagde knapt mærke til ham.

“Skal vi lege spurgte Benjamin Rebekka.

“Jeg er så træt,” sagde hun mat og gik ind til sig selv.

“Jesus kan hjælpe dig, så du ikke blir så træt” sagde Benjamin, der blev stående i døren.

“Det ved jeg,” sagde Rebekka, ”men far tør ikke gå hen og tale med Jesus, fordi far er synagogeforstander - og de andre skriftlærde og farisæerne, du ved, de hader Jesus.”

“Jamen hvorfor?” spurgte Benjamin.

“Far siger, at de er misundelige, fordi alle folk hellere vil høre på Jesus, end de vil høre på dem - og så kan de ikke gøre folk raske.”

Benjamin gik hjemad. I dybe tanker. Hvordan kunne nogen hade Jesus? - hvordan kunne de sige, at Jesus var en svindler? - havde de da ikke øjne i hovedet?

Benjamin mødte nogle af mændene, der altid var sammen med Jesus. Han kendte dem godt og slog følge med dem. De fortalte hinanden om mange sære og spændende ting, de havde oplevet, når de havde været på de lange ture sammen med Jesus. Somme tider havde Jesus sendt dem til forskellige landsbyer. Og når de dér havde sagt Jesu navn over de syge, så var de blevet raske.

Jo, Guds rige er nær - det vokser dag for dag,” sagde de.

Så begyndte de at diskutere, hvem, der havde gjort de største undere i Jesu navn. De begyndte næsten at prale - det lød helt forkert, syntes Benjamin - det var jo ikke dem, men Jesus, der havde gjort det.

De kom hjem til Jesus. Jesus kunne se på dem, at de havde diskuteret. "Hvad er det, I ikke kan enes om?" spurgte han.

Simon - han førte altid ordet for de andre - han spurgte : "Jesus, hvem af os er egentlig den største i Guds rige?"

Jesus rystede på hovedet og smilede til Simon. Så tog han Benjamin på skødet, "Guds rige er børnenes rige," sagde han, "hvis I ikke bliver som børn, så kommer I slet ikke ind i Guds rige." Der blev stille længe. De voksne mænd så helt flove ud.

Benjamin brød tavsheden: "Jesus, hvornår kommer min far hjem - hvornår gør du ham rask?" "Begynd at bede for ham, når du beder til Gud," sagde Jesus, "og husk så at hente brænde til din mor i dag."

Benjamin gik ud for at samle brænde. For hvert stykke brænde, han fandt, sagde han: "Kære Gud, hjælp min far, det er Benjamin."

5. DEN LAMME MAND

(Markusevangeliet kap. 2 v. 1-12)

Den aften var der som sædvanlig mange folk i huset hos Jesus. Ja, der stod endda en hel klynge udenfor.

Benjamin havde sin faste plads - under høvlbænken. Der sad ingen andre, og derfra kunne han se Jesus hele tiden.

Der blev en skubben og en masen. "Gør plads - gør plads," sagde en stemme, han kendte. Det var rabbi'en fra skolen. Folk gjorde plads for en hel stribe skriftlærde og farisæere. Det var fine folk alle sammen. Alle rabbi'erne fra synagogen var der - undtagen Rebekkas far.

Benjamin kunne ikke lide, at de troppede op. Det virkede, som om de havde aftalt noget - og Rebekka havde jo fortalt, at de hadede Jesus. Benjamin nåede lige at smutte væk fra høvlbænken, inden de tog opstilling langs den. Der stod de bare og så sure ud.

Jesus fortsatte med at tale: "Når I kommer på besøg hos hinanden, så skal I ikke mase jer frem til de bedste pladser. Sæt jer bagest. Så kan det jo være, at værten finder en bedre plads til jer. Og I skal ikke skubbe folk væk, bare fordi I er finere i tøjet eller har flere penge. Alle mennesker har lige meget ret til at være på Guds jord - og for Gud er alle mennesker lige små. Men den største i Guds rige, det er den, der gør sig selv lille for andres skyld ..."

De fine folk blev mere og mere røde i hovederne, jo mere Jesus talte. Benjamin syntes, der ikke var rart at være, når de var der, så han klemte sig ud af huset - helt ud af flokken udenfor.

Lidt henne ad vejen kom fire mænd slæbende med noget imellem sig. Det var den lamme mand henne fra synagogen.

"Oj, oj, oj, hvordan kommer vi ind til Jesus med ham her?" udbrød den ene, da han så alle de folk uden for huset. "Giv plads - giv plads!"

Men der var ingen, der gav plads.

Benjamin løb hen til dem. "Jeg kender en bagdør - kom," sagde han. Og så førte han dem gennem deres eget hus om bagved. Der kunne man komme ind i en lille gård, hvor der var en bagdør.

Men bagdøren var helt spærret af folk.

"Det er håbløst," sagde en anden af mændene.

"Vent lidt," sagde den første. Der var en trappe op til husets flade tag - han sprang derop, kom lidt efter ned igen.

"Tag fat!" sagde han, "dreng, tag den økse dér," sagde han til Benjamin og pegede på en gammel økse, der hang på muren.

De slæbte den lamme mand op på taget. Benjamin fulgte med med øksen.

"Nu får de sig en overraskelse dernede," sagde manden, der førte an, og så begyndte han at hugge hul i taget.

Der blev uro nedenunder - nogle råbte, andre hostede, og Jesus holdt op med at tale. Nu kunne de kigge ned. De fine folk ved høvlbænken børstede tøj for kalk og støv og hostede og skældte ud.

Jesus stod ganske stille og ventede. Han kunne ikke lade være med at småle.

Hullet blev så stort, at den lamme mand kunne komme igennem. De tog fat i hver et hjørne af tæppet og løftede ham ned.

“Tag imod dernede,” råbte de.

Benjamin lagde sig på maven ved hullet for at se, hvad der nu skete. Jesus kiggede op og nikkede venligt til de fire mænd på taget. Så bøjede han sig over den lamme mand.

“Nu,” tænkte Benjamin, ”nu skal de se, at Jesus ikke er en svindler, som de siger. Om lidt rejser den lamme mand sig op.”

Der var helt stille nu - alle ventede spændt.

“Min ven,” sagde Jesus, ”din synd er tilgivet.”

Manden blev liggende. De skriftlærde og farisæerne ved høvlbænken blev urolige. De talte med hinanden med en ophidset mumlen. En af dem så ud, som om han kunne springe på Jesus.

“Hør,” sagde Jesus, ”jeg ved, hvad I tænker. Det er kun Gud i Himlen, der kan tilgive synd. Men hvordan kan I se udenpå et andet menneske, om han er en synder eller ej - og hvad er det letteste for mig at sige: Din synd er tilgivet, eller at sige: Stå op og gå?”

De svarede ikke på Jesu spørgsmål. De stod bare og stirrede vredt på ham.

“For at I skal vide, at jeg har magt fra Gud til at tilgive synder, så gør jeg det her,” sagde Jesus og bøjede sig igen over den lamme.

Så råbte Jesus : “Rejs dig op, tag dit tæppe og gå hjem!”

Alle holdt vejret - den lamme løftede sig op på albuen, så vippede han med fødderne, mærkede med hænderne på sine ben - så sprang han op - “Jeg kan gå! Jeg kan gå!” råbte han.

Han tog Jesus i hænderne og begyndte at danse, så folk omkring dem var ved at vælte.

Jesus begyndte at le, og alle folk begyndte at råbe og juble - undtagen de fine ved høvlbænken. De banede sig vej ud af huset og væk. Benjamin sprang op og dansede med oppe på taget.

Han råbte af lungers fulde kraft: “Kære Gud, tak, det er Benjamin Kære Gud, tak, det er Benjamin.”

6. REBEKKA

(Markusevangeliet kap. 5 v. 21-24 og v. 35-43)

Dagen efter, at Jesus havde helbredt den lamme mand, og gjort de skriftlærde og farisæerne lange i ansigterne, gik Benjamin i skole - helt frivilligt. Nu måtte de da kunne indse, at Jesus ikke var en svindler - og så turde Benjamin godt gå hen i synagogen.

Det var Rebekkas far, der underviste den dag. Det gik så sløvt. Hele tiden kiggede han ud af vinduet hen mod deres eget hus - som om han tænkte på noget helt andet.

Det gjorde han også. Pludselig kom en anden mand ind og hviskede noget til rabbi Jairus - sådan hed han.

“Slut for i dag, gå hjem alle sammen,” sagde han.

Børnene så lidt forvirrede på hinanden, så rejste de sig og gik, mens Jairus skyndte sig ind til sig selv. Benjamin hørte, at Jairus og den anden mand sagde noget til hinanden om Rebekka, og de så meget bekymrede ud.

Benjamin stillede sig uden for synagogeforstanderens hus og lurede ind gennem døren.

Han kunne høre Mattats og Abners far stå i husets gård og læse lange bønner. Rebekkas mor græd, og Jairus og den anden mand diskuterede.

“Nej, jeg går nu!” hørte han Jairus sige, ”så må I andre tænke hvad I vil.”

Han kom farende ud ad døren og havde nær væltet Benjamin. Det varede længe, inden han kom tilbage. I mellemtiden skete der en hel masse.

Benjamin var smuttet ind i gården og havde sat sig i et hjørne så langt væk fra farisæeren, der læste bønner, som han kunne.

“Kære Gud, hjælp Rebekka, det er Benjamin,” hviskede han.

Pludselig skreg Rebekkas mor - hun græd højt - meget højt. Så løb hun gennem huset - ud i gården - ind igen, mens hun råbte: “Hun er død - hun er død!”

Der blev et leben - Farisæeren holdt op med at læse bønner. I stedet hentede han nabokonerne, som begyndte at græde og jamre. Sådan gjorde man, når nogen døde - så skulle der grædes så meget som muligt.

Benjamin sad der stadig - han græd også, og ind imellem mumlede han “Kære Gud, du glemte Rebekka - hvorfor? - det er Benjamin.”

Der var efterhånden kommet mange folk, som jamrede og græd. Nogle spillede sørgemusik på fløjte. Der var en larm af den anden verden.

Porten gik op. Jairus kom ind sammen med Jesus og nogle af hans mænd.

“Åh nej,” udbrød Jairus, da han så alle de mange folk og hørte hvor de jamrede - så vidste han, hvad der var sket.

“Hvor ligger hun?” spurgte Jesus.

Farisæeren gik hen til Jairus og Jesus. “Det er for sent - her kan mirakelmagere ikke gøre noget.” Så jamrede han videre.

“Hvor ligger hun?” gentog Jesus.

“Hun er død - kan du ikke forstå det?” snærrede farisæeren.

“Hun sover,” sagde Jesus stille.

“Hørte I det?” råbte farisæeren, “hun sover - hun sover - ha, ha - hvad er det for snak at stille med midt i en dødsklage?”

“Hun sover!” svarede Jesus.

Der var flere der lo lidt. Så jamrede og græd de igen endnu højere end før.

“Stille!” råbte Jesus.

Benjamin havde aldrig før set Jesus vred - men det så han nu. Alle blev tavse af bare overraskelse.

“Hvor er hun?” spurgte Jesus henvendt til Jairus.

“Denne vej,” sagde Jairus.

Simon og Jakob og Johannes gik med. Folk begyndte at mumle spændt til hinanden. De havde set Jesus gøre syge raske - men Rebekka var død.

“Lille pige!” Det var Jesu stemme der kunne høres inde fra huset - alle blev helt stille - “Jeg byder dig : vågn op!”... dyb stilhed - Så hørte man Rebekkas mor udbryde: “Rebekka - min pige - Rebekka!”

”Hun lever!” råbte Jairus.

Benjamin kunne ikke nære sig længere. Han smuttede ind i huset. Der sad Rebekka i sin seng. Hun var ikke bleg mere, men hun så lidt træt ud.

“Giv hende noget at spise,” sagde Jesus, “hun skal jo have nogle kræfter.”

Der blev ikke grædt mere den dag. Der blev fest i stedet med sang og glad musik.

Mattats og Abners far ville ikke være med. “Det kan kun være ved den Ondes magt, han kan gøre sådanne mirakler,” sagde han til Jairus.

“Du er skriftlærd,” svarede Jairus, “og kender ikke forskel på Gud og Satan?”

Så gik farisæeren og smækkede med døren.

Men de andre holdt fest - og Benjamin sagde den ene gang efter den anden: “Kære Gud, TAK! det er Benjamin.”

7. AT DELE MED JESUS

(Markusevangeliet kap. 6 v. 30-44)

Jesus havde valgt tolv mænd ud, som han altid tog med, når han tog ud på ture. Somme tider var de længe væk, somme tider kun en enkelt dag.

Benjamin kendte alle mændene, og han kunne godt lide at høre dem fortælle om alt det, de oplevede, når de var på tur med Jesus. Men allerhelst ville Benjamin gerne selv med en dag - bare på en kort tur. Han plagede sin mor for at få lov, og til sidst gav hans mor efter.

Jesus og de tolv var lige kommet hjem fra en lang vandretur i om egnen. Så snart de var hjemme, begyndte folk at strømme til huset, hvor Jesus boede.

“Nej,” sagde Jesus, “vi må finde et andet sted, hvor vi kan hvile os.”

Jesus og de tolv mænd gik ned til søen, fandt Simons og Jakobs både frem, satte dem i vandet og begyndte at ro med kurs imod nordkysten.

Folk var bare ikke sådan at slippe af med. De så, hvilken retning de sejlede, og mange begyndte at følge efter til fods langs kysten.

“Nu vil jeg altså med,” sagde Benjamin til sin mor.

“Ja, ja da, men hold dig til nogen, du kender - spørg Maria fra Magdala, om hun skal med.”

Maria fra Magdala havde været i huset hos Jesus et stykke tid. Hun lavede mad og vaskede tøj for Jesus og de tolv. Hun gjorde det som tak for, at Jesus havde reddet hendes liv.

Maria ville gerne gå med og passe på Benjamin. Han fik en madkurv med af sin mor, og så gik de. De gik langt, og jo længere de gik, des flere folk var der på vejen. De fulgte alle sammen efter Jesus.

Det var hen på eftermiddagen, da de fandt Jesus og de tolv. Lidt oppe i bjergene nord for søen. Jesus var træt, men tog alligevel godt imod alle de mange mennesker, der nu strømmede til. De ville høre ham tale om Guds rige. Nogle kom bærende med syge, som Jesus skulle røre ved, så de blev raske.

Hvor var der godt at være - ingen havde lyst til at gå hjem. Der var nu kommet flere tusind mennesker - og dagen gik. Nogle børn begyndte at klynke, fordi de var sultne. Mødrene diskuterede med deres mænd, om de ikke snart skulle hjem. Men de fleste havde lang vej hjem - og hvad nu med mad. Det var der ikke ret mange, der havde tænkt på.

Maria og Benjamin sad helt henne ved Jesus og de tolv. De diskuterede også. Jesus ville have, at de skulle sørge for deres gæster. De talte deres penge - der var ikke ret mange.

Andreas fik øje på Benjamins madkurv.

“Du har da været fornuftig at tage mad med,” sagde han.

Benjamin ku’ godt li’ Andreas. Han lavede altid sjov med Benjamin.

“Kom,” sagde han. Benjamin rejste sig. “Mine herskaber,” sagde Andreas til de andre, “her er skafferen - og han har hele spisekamret med!” Andreas smålo og bukkede.

Jesus tog Benjamins madkurv og kiggede i den. Der var fem boller og to små tørrede fisk.

“Skal vi dele din mad?” spurgte Jesus.

Benjamin nikkede - selvfølgelig, når det var Jesus, der spurgte.

“Få folk til at sætte sig ned igen,” sagde Jesus - han lød, som om han mente det.

De tolv så lidt mistroiske og tøvende ud.

“Kom nu i gang,” sagde Jesus, og så gjorde de, som han sagde.

Det tog nogen tid, men omsider sad alle de mange tusind mennesker i små klynger og så afventende på Jesus.

Jesus tog Benjamins madkurv, holdt den op imod himlen og sagde: “Kære Gud, Far i Himlen - tak for dejlig mad - det er Jesus.” Han satte kurven på jorden. “Så deler vi ud!” sagde han og begyndte at brække bollerne i stykker.

“Du må godt hjælpe mig, Benjamin” sagde han, og Benjamin tog fat.

“Del nu ud til folk - de er sultne,” sagde Jesus til de tolv - og de delte ud. Jesus og Benjamin brækkede boller og skar fisk - de tolv delte ud. De brækkede, skar, delte - delte, skar, brækkede - i over en time.

Så kom Simon og var helt svedt. “Pyha - nu kan folk vist ikke få en bid mere ned,” sagde han.

“Godt,” sagde Jesus, ”Hent fiskekurvene i bådene, og saml så resterne sammen. Guds gaver skal ikke gå til spilde.”

De samlede sammen - hele tolv kurve fulde af brødrester. Først da gik det op for Benjamin, at det var hans lille madkury, som Jesus havde delt ud af til de mange, mange mennesker. Benjamin kløede sig i nakken. Så fik han øje på Andreas. De blinkede til hinanden - og så lo de.

“Mor sku’ bare vide, hvad der er blevet af hendes boller,” klukkede Benjamin og dumpede ned i skødet hos Maria. Nej, hvor var han træt.

“Kære Gud, tak for mad - det er Benjamin!” klukkede han - og så faldt han i søvn.

8. EN MÆRkelig SEJLTUR

(Mattæusevangeliet kap. 14 v. 22-33)

Benjamin sov. Han drømte om sin madpakke, der var blevet til mad nok til alle de mange mennesker, da Jesus var begyndt at dele ud af den. Han drømte, han var en fugl, der svævede i luften og fangede brød i farten. Han vuggede og gyngede i vinden. (Man drømmer jo så meget mærkeligt.)

Pludselig vågnede han ved, at nogen skreg højt.

Han vuggede og gyngede stadig, og opdagede at han var i Simons båd ude midt på søen. Bølgerne gik højt og det blæste. Han anede ikke, at de havde båret ham ned i båden og taget ham med.

Jesus var der ikke. Mændene i båden skreg og råbte og pegede ud over vandet. De var bange. Sådan havde han aldrig set voksne før.

“Et spøgelse, et spøgelse,” råbte Simon og var helt stiv i ansigtet. Benjamin blev forskrækket. Han satte sig op, og kiggede i den retning, de pegede. Hver gang båden gik op på en bølge kunne han se en menneskeskikkelse, der gik hen over vandet. Skikkelsen ligesom lyste. Den kom nærmere, og mændene skreg endnu mere og begyndte at slide hårdt med årerne for at komme væk.

Nu kunne man se skikkelsen tydeligere.

“Det er da bare Jesus, hvem ellers?” sagde Benjamin.

Mændene holdt op med at ro.

I det samme sagde manden derude på vandet: “I skal ikke være bange, det er mig - Jesus.”

Simon rejste sig og tørrede skumsprøjt fra øjnene og så ud mod manden.

“Hvis det er dig, Jesus, så byd mig at komme ud til dig,” råbte han.

“Kom!” svarede Jesus derude fra.

Simon tøvede lidt, så sprang han ud over rælingen og - sandelig om han ikke også gik på vandet - hen imod Jesus - næsten helt derhen. Simon blev så let vigtig. Han vendte sig om for at vinke til de andre. Men så kunne man se, at han blev bange igen. Han mistede balancen og faldt ned i vandet.

Benjamin kunne ikke se ham, men han hørte ham råbe: “Hjælp, Jesus, hjælp!”

Jesus bøjede sig ned og fiskede Simon op. De gik sammen hen til båden og steg om bord.

Simon var våd og flov på én gang. Han fik det tæppe, som Benjamin havde ligget i. Jesus satte sig bagest i båden, og lige i det samme blev vinden og bølgerne rolige.

De roede videre. “Hør her,” sagde Jesus, ”engang kan vi ikke være sammen, som vi kan nu. I vil sikkert falde og måske gå under mange gange. Men så skal i bare kalde på mig. Jeg vil aldrig være langt fra jer.”

“Jesus,” sagde Benjamin. Han sad helt tæt ind til Jesus i agterstavnen. “Hvordan gør du alt det dér?”

“Alt hvad for noget?”

“Ja - gør syge raske og deler mad ud og går på vandet?”

“Det er min Far, der gir mig kraft til det,” svarede Jesus.

“Din far?” spurgte Benjamin, “hvor er han?”

“Min Far er Gud i Himlen,” svarede Jesus.

“Nå ja - selvfølgelig,” sagde Benjamin. Han havde aldrig hørt det før, og aldrig tænkt den tanke, at Gud var Jesu Far. Men nu, da Jesus sagde det, var det som om han altid havde vidst det.

“Min Fars kærlighed er så stor og så stærk,” sagde Jesus. “Har du set, hvordan din mor bager bollér?”

“Joh,” svarede Benjamin, “hun ta’r noget mel og noget vand og noget surdej og blander det godt sammen, så hæver det, og så bager hun det i ovnen.”

“Nemlig - Guds kærlighed er ligesom sådan noget surdej - den trænger ud i det hele, så det hæver og bliver godt - og når Guds kærlighed får lov til at gennemtrænge det hele, så kan syge blive raske, og så er der nok til alle.”

Hvor var det indlysende, når Jesus forklarede det.

“Men surdej kan også være dårlig,” sagde Jesus, “så klasker brødet bar sammen og smager ikke godt. Sådan er farisæernes og de skriftlærdes tanker og hårde sind.”

De nærmede sig stranden. Der var et svagt skær fra et bål derinde. Benjamin vidste, at det var dér, de spedalske holdt til lidt uden for byen. Derovre var hans far. Hvornår mon han fik ham igen?

“Jesus,” sagde han, “er der også nok af den dér surdej - øh, altså af Guds kærlighed til min far? Hvornår kommer han hjem og er rask?”

“Bed til Gud for ham,” sagde Jesus, “for jeg kan kun gøre det, som min far siger til mig, at jeg skal.”

“Jamen, jeg har bedt for ham,” svarede Benjamin.

“Så hils Gud fra mig, og sig, at jeg også synes, din far skal blive rask,” sagde Jesus.

“Hils Gud Hvordan det?” det lød underligt, syntes Benjamin.

“Jo, du kan bare bede i mit navn - sig ‘i Jesu navn’ når du beder. Du må også godt kalde min Far for Far, ligesom jeg gør. For han vil gerne være alle menneskers far. Og når du kalder ham det, så kan han slet ikke lade være med at høre efter.”

“Kære Gud - Far - hjælp min far inde på stranden - øh - i Jesu navn, det er Benjamin.”

Da Benjamin havde bedt sin bøn, faldt han igen i søvn.

Han vågnede først langt op på formiddagen næste dag - hjemme i sin seng. Havde han drømt, eller var det alt sammen sket?

Han satte sig op i sengen og fik øje på en stor kurv med brød, der stod henne ved ildstedet. Jo, det var rigtigt.

Han strakte sig og gabte. Så sagde han rigtig morgenglad: ”Kære Gud - Far i himlen - - god morgen og tak for i går - hjælp min far og gør ham rask -- i Jesu navn - det er Benjamin.”

9. DEN STORE DAG

(Mattæusevangeliet kap. 8 v. 1-4)

Benjamin stod op. Hans mor var allerede gået på arbejde. Jesus og de tolv var ikke hjemme. Maria sagde, at de vist nok var nede ved landingspladsen. Benjamin løb derned. Ganske rigtig. Der stod Jesus og diskuterede med Mattats og Abners far og nogle andre skriftlærde.

“Jo, jeg har hørt det,” sagde en af de skriftlærde, “at fem boller blev til mad nok til mange tusind mennesker - men jeg ved også, at én, der ikke holder Guds lov, kan ikke gøre undere i Guds kraft.”

“Og for øvrigt - det brød I spiste, det var jo urent. Var det ikke fra den spedalskes hjem - og bønnen du bad, det var ikke en sand velsignelse - det var jo en barnebøn.”

Sådan stod de fine, kloge folk og skældte Jesus ud. ”I vaskede jo heller ikke hænderne først!”
 ”I forstår ingenting,” sagde Jesus, ”Mad eller sygdom kan ikke gøre et menneske urent. Det, man bliver uren af, er det der gror i hjertet dårlige tanker og onde ord.”

Længere kom de ikke i diskussionen. Der blev uro i den ene side af menneskeflokkene. Nogle begyndte at løbe væk. Andre skreg.

”Pas på - en uren!” var der en der råbte.

En pjaltet fyr kom humpende på to krykker. Folk veg til side - trak sig langt væk. Mødre greb deres børn i armen og forsvandt. Nogle holdt sig for næsen. Der bredte sig en stank af betændelse og råddent kød omkring den pjaltede fyr.

Alle trak sig langt væk - undtagen Jesus - og Benjamin, han blev stående og gemte sig bag Jesus. Der var sikrest, syntes han.

Abners og Mattats far råbte til pjalten: ”Du er uren, ved du ikke at du ikke må komme i nærheden af os andre!?”

Manden svarede ikke. Han gik bare videre. Vandringen var pinefuld for ham, kunne man se. Han krummede sig sammen for bedre at holde om krykkerne. Han nåede helt hen til Jesus, der bare stod ganske stille og ventede. Der nærmest væltede han ned foran Jesus.

”Mester,” sagde en forpint stemme, ”Rens mig - hvis du vil, så véd jeg, at du kan!”

Benjamin kiggede nysgerrigt frem bag ved Jesus. Der var noget bekendt ved de øjne, men ansigtet kendte Benjamin ikke. Det var fuldt af hvide blodsprækkede skorper - hænder og fødder var nærmest bare sårfulde klumper, der var forsøgt forbundet med klude hist og her. Og sikke en stank! Det gjorde ondt inde i Benjamin - sådan så hans far måske også ud - spedalsk.

”Kære Gud - Far i Him...” hviskede Benjamin, så kunne han ikke mere, men begyndte at græde.

”Hjælp mig!” sukkede den spedalske.

Jesus bøjede sig ned til ham, tog ham om de skorpede kinder - der gik et gys gennem flokken af mennesker der borte.

”Jeg vil! Bliv ren!” sagde Jesus.

Han gav manden hånden og rejste ham op. Benjamin kiggede igen - der var ingenting sket.

”Gå nu,” sagde Jesus, ”lad præsterne undersøge dig, og bring det offer, som loven siger, at du skal.”

Jesus samlede hans krykker op og rakte ham dem. Manden humpede langsomt og slukøret op mod byen. Alle folk veg til side og så helt forvirrede ud - hvad var nu det? Kunne Jesus ikke dette?

Oppe ved det første hus standsede den spedalske. Han lindede lidt ved forbindingen på den ene hånd. Så på den anden - så rev han bindet af. Krykker lod han falde. Han rev forbindingen af fødderne - tog sig til ansigtet. Så vendte han sig om - rakte armene ud og prøvede at ligne en stor sol, der skinner.

”JEG ER REN!” råbte han, og løb ned imod Jesus, ”Jeg er reeeeen!”

I skaren bredte der sig en mumlen, der hurtigt steg til jubel.

Jesus gav Benjamin et puf. ”Kender du den mand?” spurgte han.

Jo, Benjamin kendte ham nu.

”FAR!” råbte han og løb hen til manden. Han standsede - ”Benjamin!”

Det var to år siden, de to havde set hinanden. Nu blev der knust og krammet og kysset for hele to år. Da Benjamin og hans far kom lidt til besindelsen igen, var Jesus gået. Han var gået hen til vaskepladsen for at finde Benjamins mor. Hun kom løbende alt, hvad hun kunne - og det kan nok være, at glæden ikke blev mindre, da hun fandt sin mand rask og ren.

Der blev fest hjemme hos Benjamin den dag. Fisk og brød var der jo nok af - men det, der var mest af, var glæde, der boblede ud af Benjamins hjerte. Det sang inde i ham: ”Kære Gud, Far i Himlen - tak for min far herhjemme - i Jesu navn - det er Benjamin!”

Jesus og de tolv var også med til festen.

Midt under festen sagde Jesus: "Jeg skal snart rejse. Om et par dage rejser vi sydpå. Vi skal være i Jerusalem til påske, men vi skal have god tid undervejs."

Benjamin syntes, det var kedeligt, at Jesus skulle rejse. Hvor ville han savne ham. Men nu havde han sin far - tænk - han havde fået sin far hjem igen.

Jesus - langt væk? - nej. Benjamin tænkte på sidste nat ude i båden. Da havde han sagt: "I skal bare kalde på mig - jeg vil aldrig være langt væk fra jer" Det var, som om noget af Jesus selv sad fast inde i Benjamin - han havde lært at sige Far til Gud, ligesom Jesus gjorde.

Benjamin lagde sig på sengen med hovedet fuldt af glade, snurrende tanker. "Kære Gud - Far i Himlen - Tak for" så faldt Benjamin i søvn - efter den største dag i hans liv.

10. PÅSKE I JERUSALEM

(Markusevangeliet kap. 15 v. 33-47 og Mattæusevangeliet kap. 28 v. 1-10)

Der var nu gået flere uger, efter at Jesus var rejst fra Kapernaum. Der var blevet så sært tomt i tømmerhuset. Det var lidt trist - for ikke at sige meget trist. Men Benjamin havde sin far hjemme - rask - og han havde sin mor rask og glad, og han havde både Rebekka og Julius - og nu, da ingen mere kunne kalde ham "uren", havde han mange nye venner og legekammerater.

Men han glædede sig til påske. For så skulle hele familien til Jerusalem! Dér skulle han igen møde sin bedste ven - Jesus.

Påskan nærmede sig, og en skønne dag rejste de - til fods og med et æsel til at bære oppakningen. De gik i fem dage. Allerede fjerde dag kunne de langt ude i det fjerne se toppen af det hvide og gyldne tempel fra bakketoppene.

I hele Jerusalem - ja langt ud på landet udenfor var der et mylder af mennesker. De slog lejr et godt stykke fra byen, for hele omegnen var én stor campingplads.

De ankom selve den dag, hvor man slagtede påskelam og spiste påske måltidet. De spiste sammen med dem i naboteltene, og alle talte om den dejlige optakt til påskan, da Jesus var redet ind i byen og blev hyldet som en konge. Så var Jesus altså kommet.

Dagen efter skulle Benjamin og hans mor og far til templet. Benjamins far skulle bringe sit takoffer, fordi han var blevet helbredt for sin spedalskhed.

De kom til templet op på formiddagen med de to duer, der skulle ofres. Benjamin bar dem i en lille lukket kurv. Han og hans mor måtte ikke gå med helt ind - det var kun de voksne mænd, der måtte det.

Mens de ventede gik de rundt og så på det flotte tempel. De talte ikke med nogen - for når der er så mange mennesker, og man ikke kender nogen - hvem skal man så vælge at tale med?

Men Benjamin hørte flere gange, at nogle nævnede Jesus. De talte så lavmælt, og dunkelt, og Benjamin fik en følelse af, at der var noget galt.

Benjamins far kom ud - med de to duer igen. Der var alt for mange der skulle bringe ofre den dag. "Så må vi vente til efter sabbatten," (jødernes helligdag) sagde Benjamins far.

Formiddagen var næsten gået, og de gik ud i byen og begyndte at spejde efter Jesus. Ingen steder fandt de ham.

Så - pludselig blev himlen sort, som om det var nat. Et uvejr brød løs, og alle folk søgte at komme i læ. Benjamin og hans far og mor stod sammenklemt mellem mange andre under et halvtag, mens regnen stod som tykke tove fra himlen. Det lignede og bragede. Aldrig havde nogen oplevet sådan et uvejr.

Alle var tavse - og bange.

En gammel mand i flokken hviskede til én ved siden af: "Det er fordi, de slog ham ihjel."

Benjamin hørte det, vendte sig om og spurgte: "Hvem?"

Manden så på ham, som om han var tosset - "Jesus," svarede han så, "profeten fra Nazaret." Benjamin, hans mor og hans far stirrede på hinanden - hørte de rigtigt, eller var det bare en ond drøm.

Ingen sagde mere - uvejret fortsatte til midt på eftermiddagen. Et lyn drønedede ned midt i templet - så blev alt stille - regnen standsede - solen begyndte at skinne. Gaderne myldrede igen med folk. Tavse gik Benjamins familie gennem byen.

De nåede byporten. Endelig mødte de en de kendte - Maria fra Magdala. Hun græd. Hun så bare på dem. De behøvede ikke at spørge - det var rigtig nok - men hvorfor? Hvorfor?

De fulgte med Maria ind i et hus. Der var flere kendte ansigter fra Kapernaum - Simon og Andreas og Jakob og Johannes og mange flere. Der blev ikke sagt ret mange ord. Kun at Jesus var blevet begravet, men at der stadig var en del der skulle ordnes - efter sabbatten. Benjamins familie blev der i huset sabbatten over. Det var den længste sabbat, ja den længst dag, nogen af dem havde oplevet. Der blev ikke grædt og jamret og spillet sørgemusik, som dengang Rebekka var død. Det var som om sorgen var alt for tung til det - og frygten. Alle var bange - for hvad skulle der nu ske med dem, når Jesus var død? Man var stille og somme tider græd man stille.

En lang sabbat.

Søndag morgen - meget tidligt vågnede Benjamin ved at Maria skramlede med nogle kander. Der duftede sødt og stærkt.

"Jeg skal ud at salve Jesu døde krop," forklarede hun - sådan var det skik, når de døde skulle begraves ordentligt.

Hun og et par andre kvinder gik ud af huset med salven. Benjamin smuttede ubemærket efter. Han ville se Jesus igen - selv om han var død. De gik ind i en have.

Han hørte kvinderne sige: "Vi skulle have taget Simon og Andreas med - de kunne jo vælte den tunge sten væk fra graven."

Så standsede de - Benjamin gemte sig bag en busk. Han kunne se graven derfra. Den stod åben. To mænd i skinnende hvide klæder kom ud af graven og sagde noget til kvinderne. De blev helt forvirrede. To af dem løb tilbage. Maria blev stående.

Så skete det - Benjamin fik Jesus at se. Han kom hen til Maria - talte med hende - jo - det var Jesus - han var blevet levende igen. Ligesom han selv havde vækket Rebekka til live, havde hans far vækket ham til live - sådan måtte det være.

Jo, det var Jesus, præcis som Benjamin kendte ham - og så alligevel - han lignede ... en konge .. nej, han lignede ... Gud, ja, Benjamin kunne se på ham nu, at han var Guds søn.

Han ville løbe hen til Jesus, men lige i det samme var han borte. Det gibbede i Benjamin, men det undrede ham egentlig ikke. For selv følgelig - nu kunne Jesus komme og gå som han ville - og han ville aldrig være langt væk.

Han løb tilbage til huset igen. Hans forældre var gået ud til teltet for at pakke. Så ville de hente Benjamin og så rejse så hurtigt, som muligt. Hvordan kunne de ofre takoffer nu?

Benjamin løb ud til teltet. De var færdige med at pakke. Benjamin ville fortælle det hele - men han vidste ikke, hvordan han skulle sige det. De så undrende på ham - tænk at han kunne være så glad - nu?

De var langt uden for byen, før Benjamin fik en ide. De skulle jo have det at vide - selv om de sikkert ikke ville forstå det.

"Stop lidt," sagde han.

Så tog han de to duer op af kurven, der var bundet på oppakningen. Med en due i hver hånd sprang han op på en lille bakke ved vejen. Han slap duerne løs. Mens de flagrede op mod den blå himmel, råbte Benjamin : "Kære Gud - Far i Himlen, Tak for Jesus - tak fordi han lever og aldrig er langt væk - i Jesu navn - det er Benjamin."